

Pasigailėk manęs, Dieve, iš savo gerumo /Ps 51,1/

2013 m. rugpjūtis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys Nr. 8 (133)

Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn. ISSN 2029-512X

BRASTOS BIBLIJAI - 450 METŲ

Šiais metais sukanka 450 metų, kai kunigaikščio Mikalojaus Radvilos Juodojo spaustuvėje Lietuvos Brastose buvo išleista Biblija lenkų kalba (Biblia Święta, tho jest Księgi Starego y Nowego Zakonu, ... nowo na polski język ... wyłożone). Tai buvo pirmasis Šventasis Raštas, išleistas bendruomenės šnekamąja kalba (XVI a. LDK diduomenė daugiausia kalbėjo lenkiškai).

Brastos Biblija buvo versta iš originalių graikų, hebrajų bei lotynų kalbų tekstų. Vertimą šešerius metus rengė vertėjų kolektyvas: Jonas Laskis, Grigorijus Oršakas, Petras Statorijus, Jonas Thenaudus, Jurgis Šomanas ir kt.

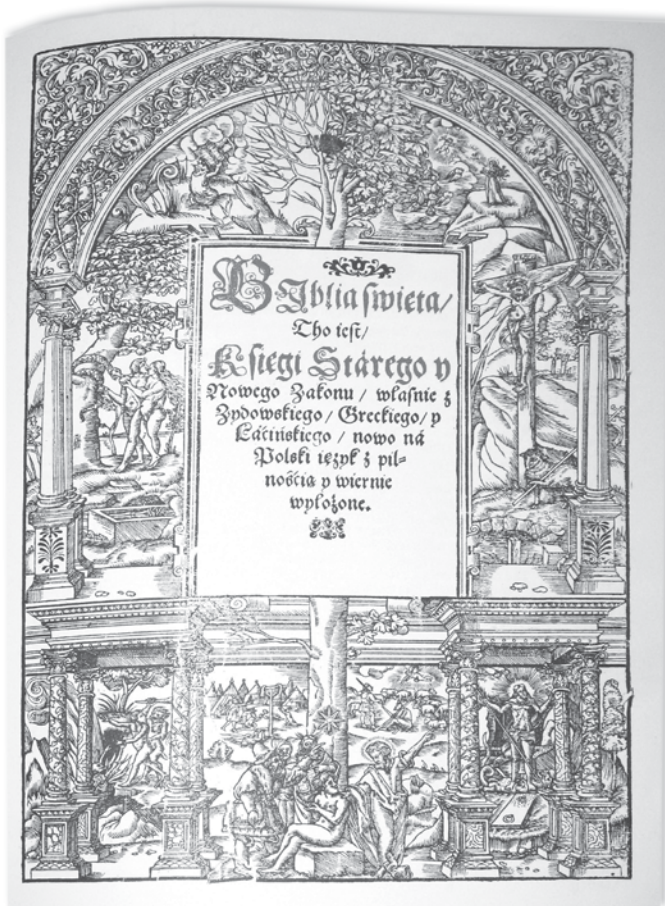
1563 m. buvo atspausdintas 500 egzempliorių tiražas, kainavęs kunigaikščiui 10 tūkst. auksinių. Brastos, dar kitaip vadinama Radvilų, Biblija yra laikoma to meto poligrafijos šedevru. Deja, originalių, su unikaliu titulinio lapu, puikiomis iliustracijomis egzempliorių pasaulyje išliko vos keli vienetai. Mums žinomas vienas egzempliorius yra saugomas Vrublevskių bibliotekoje su priklausymo Vilniaus Sinodo bibliotekai antspaudu, taip pat panašų, gerai išsilaikiusių egzempliorių turi Biržų „Sėlos“ muziejus.

Po Mikalojaus Radvilos Juodojo mirties didelėmis jėzuitų pastangomis visi jo vaikai buvo sugražinti kataliky-

bėn. Didžiausiu Reformacijos priešų tapo vyriausiasis sūnus Kristupas Radvila Našlaitėlis, kuris ne tik uždarė spaustuvę Lietuvos Brastose, sunaikino atspausdintus leidinius, bet ir ėmė supirkinėti bei viešai deginti tėvo išleistą Bibliją. Bandant išsaugoti reformatams

brangią Knygą, kad ją būtų sunkiau identifikuoti, buvo išplėšinėjamas titulinis lapas, kad Biblija nebūtų sudeginta pirmuosiuose Lietuvoje knygų laužuose.

„V.r.ž.“ inf.

Dievo garbinimas – mūsų dvasios atsakas Dievo Dvasiai

Pamokslas pasakytas ordinacijos į katechetus proga 2013 m. birželio 23 d. Biržuose

Brangūs mano broliai ir seserys Kristuje, man didžiulė garbė pasveikinti Jus visus susirinkusius į iškilmingas 2013 m. Sinodo suvažiavimo uždarymo pamaldas. Ir šitą Dievo palaimintą dieną, jau kaip ordinuotas diakonas – katechetas esu

pašauktas skelbti Jums Dievo Žodį. Žvelgdamas į Jūsų akis ir jausdamas Jūsų širdžių plakimą esu ramus ir tikiu, kad Dievo Žodis kris į derlingą dirvą ir neš šimteriopą derlių. Dar vakar mes labai intensyviai dirbome ir darbas buvo mūsų vaisingas. Todėl,

kad mus lydėjo ir saugojo Dievo dvasia. Dabar vykdydami Viešpaties įsakymą septintą dieną švęsti, mes kartu garbiname ir šloviname Visagalį Dievą. Šloviname dvasia ir tiesa – nes taip mus mokė mūsų Viešpats Jėzus Kristus. Dievas yra

nukelta į 2 p. ►

dvasia, ir Jo garbintojai turi šlovinti Jį dvasia ir tiesa (Jn 4, 24). Jėzus šiuos žodžius pasakė samarietei, tačiau jie buvo skirti ne tik jai, bet ir mums. Samariečiai manė, jog Dievas turi būti garbinamas tam tikroje vietoje. Tačiau tai nebuvo tas garbinimas, kurio trokšta Dievas. Jų garbinimas nebuvo pagrįstas Šventuoju Raštu. Samariečiai rėmėsi savo tradicija. Tai buvo vien tik išorinės ceremonijos. Šios apeigos visiškai nereikalavo atsako dalyvaujančių žmonių širdyse. Liūdna tai, kad dauguma dabartinių krikščionių, lygiai taip pat kaip ir tų laikų samariečiai, Dievo garbinimą vertina kaip formalumą, kurį reikia atlikti. Tiek anais, tiek šiais laikais daug žmonių supranta Dievo garbinimą kaip kažkokių tai tradicijų laikymąsi. Jie galvoja, kad pakrikštijus vaiką, kunigui palaiminus jų santuoką, na dar per Kalėdas užsukus į bažnyčią, ir pareiga Dievu atlikta. Tačiau tikintiesiems Dievo garbinimas nėra pareiga. Dievo garbinimas, kaip ir pagarba tėvams, nėra tik formalumas, nėra tik pareiga – tai natūralus jausmas, kylantis iš širdies. Dievo garbinimas – tai jausmas kylantis iš vidaus, tai visa apimanti meilė ir padėka. Mes, tikintys į Jėzų Kristų, turime nuostabią privilegiją – mes Dievą galime garbinti visada ir visur. Tikras garbinimas yra tuomet, kai mes, tikintieji, visiškai pasitikėdami Kristumi, ateiname į Dievo artumą, kuriame mes šloviname ir garbiname Dievą. Mūsų Viešpats Jėzus Kristus pabrėžė dvasios reikšmę, todėl tikras garbinimas pranoksta bet kokią išorinį

ritualą. Dievo garbinimas tai yra mūsų dvasios atsakas Dievo Dvasiai. Dievas nenori formalaus, sauso, ne-gyvo garbinimo. Dievas trokšta gyvo ir tikro jausmo ir tikrų garbintojų, kurie garbintų Jį tyra dvasia. Todėl mes Dievą turime garbinti nuolankia širdimi, taip pat pilnu tiesos ir tyrumo gyvenimu. Iš tiesų tai garbinimas yra Dievo dovana mums. Dievas mums dovanoja nuostabią galimybę išreikšti savo meilę Jam. Tai dovana mums, nes Dievui to nereikia, to reikia mums. Pagalvokime apie tai. Dievas yra Dievas, o mes nesame dievai. Jis gali egzistuoti be mūsų. Dievas visada buvo, yra ir bus. O mes be Jo... be Dievo mes... nerandu tokio žodžio, kuris galėtų apibūdinti šią būseną... nerandu, todėl, kad nėra nei žodžio, nei minties, nes viskas yra Dievo valioje. Mes, brangiai nupirkti, garbindami Dievą pagal Jo įsakymus liudijame žmonėms apie Gelbėtoją Jėzų Kristų ir įspėjame, įspėjame visus dėl žmonių sukurtų tradicijų ir formalaus tikėjimo, kuris užima Dievo vietą mūsų širdyse ir gyvenimuose. Dievas nori, jog pas Jį ateitume tyromis ir nuolankiomis širdimis. Mūsų Viešpats sakė, kad garbintojai, kurių Tėvas ieško, garbins ne tik dvasia, bet ir tiesa. Akivaizdu, kad garbinimas tiesoje turi vykti per Jėzų Kristų, nes Jis ir tik Jis yra tiesa (Jn 14, 6). Galiausiai, sakydamas, jog turime garbinti tiesoje, Jėzus mums nori pasakyti, kad garbintume pagal tiesą, esančią Dievo Žodyje, nes „Tavo žodis yra tiesa“ (Jn 17, 17). Tačiau nepakanka Dievo garbinti nuoširdžiai. Mes taip pat turime garbinti ir tiesa. Milijonai žmonių šiandien garbina labai nuoširdžiai, tačiau jie garbina neaišku ką. Kai žmonės garbina savo sukurtus „aukso veršius“, ir visiškai nesvarbu kokie jų vardai, jie mano, kad garbina vienintelį tikrąjį Dievą. Kad ir kokie nuoširdūs žmonės jie būtų, jie atsisako garbinti Dievą pagal tiesą, esančią Dievo Žodyje. Todėl jų garbinimas tuščias ir neveiksmingas. Nesvarbu, kad jis nuoširdus, Dievui toks garbinimas nepriimtinas, ir jis niekur tų žmonių neatves. Prisiminkime, ką sakė apaštalas Petras: „Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galė-

tume būti išgelbėti“ (Apd 4, 12). Tik pažindami Dievą per Šventąjį Raštą mes galime suprasti, ar esame tikrojo Dievo garbintojai. Netikėjimas Dievo Žodžiu, tikėjimas savo susikurta tradicija niekada neleis mums pažinti gyvo ir prisikėlusio Kristaus. Dievas kviečia visus sugrįžti prie Biblijos tiesos ir augti tiesos supratime. Šventojo Rašto skaitymas, Dievo Žodžio klausymas, Dievo šlovinimas ir garbinimas yra neatsiejama bet kokių santykių su Dievu dalis. Samarietėi prieš šulinio Jėzus sakė, kad ateis valanda, kai žmonėms nereikės keliauti į Samariją ar Jeruzalę, kad pašlovintų Viešpatį. Dievas nėra tik šventyklos Dievas. Juk nėra taip, kad vienoje vietoje Dievo būtų daugiau nei kitoje. Tačiau garbinant Dievą nereikėtų užsidaryti tamsiame kambarėlyje, ir šlovinti Viešpatį nereikėtų vien tik širdyje. Garbinimas – tai mūsų meilės išraiška Aukščiausiam. Tai tokia meilė, kuri išstveria viską – bet kokias aplinkybes. Mes juk prisime name savo mylimų žmonių ypatingas dienas, gimtadienius, sukaktuves ir stengiamės ypatingu būdu parodyti jiems savo meilę. Tai kodėl mes randame begales pasiteisinimų, kad sekmadienį praleistume bet kur, tik ne bažnyčioje. Taip, Viešpats mums sako, kad tikroji ir vienintelė Dievo šventykla yra mūsų siela, mūsų dvasia, mūsų širdis, pagaliau mes patys, ir Tikrasis Dievas, kuris yra Dvasia ir Tiesa, ten laukia mūsų. Tačiau juk Samarietė, iš Jono evangelijos, neuždarė išgirsto Dievo Žodžio savo širdyje, bet sujaudinta Jėzaus žodžių, paliko ašotį ant šulinio krašto ir bėgo papasakoti draugėms apie ką tik įvykusį susitikimą. Tada aplink šulinį iš visų pusių pradėjo rinktis žmonės, kad pamatytų šį ypatingą žmogų ir išgirstų jį kalbant. Todėl sakau Jums, mieli broliai ir seserys, nepamirškite, kad neužtenka vien klausytis Dievo Žodžio. Savo gyvenime mes turime būti ne tik klausytojais, bet ir skelbėjais, ir vykdytojais. Todėl šiandien melskime Dievo padėti kiekvienam iš mūsų vykdyti savo pašaukimą, niekada nepamirštant, kad tik Jam vienam šlovė ir garbė per amžius AMEN.

BALTRAMIEJAUS DIENA (NAKTIS)

Rugpjūčio 24-oji Lietuvoje daugiau prisimenama kaip gandrų išskridimo diena, o 1572 m. Prancūzijoje tą naktį įvykdytas susidorojimas su reformatams giminingais hugenotais – užmirštas. Mes, vilniečiai reformatai, Hugenotų kryžių prieš akis matome kiekvieną sekmadienį – vitražas su stilizuotu Hugenotų kryžiumi puošia mūsų bažnyčios centrinį langą.

Kas gi įvyko Baltramiejaus naktį?

Literatūroje rašoma, kad žiaurų susidorojimą su hugenotais 1572 m. naktį prieš Baltramiejaus dieną Paryžiuje kruopščiai suplanavo katalikų Gizų giminės atstovai ir Prancūzijos karaliaus Karolio IX (1560-1574) motina Kotryna Mediči. Ji pradėti skerdynes nurodė po to, kai rugpjūčio 21 d. nepavyko pasikėsinimas prieš hugenotų lyderį admiralą Gasparą de Kolinji (*Gaspard de Coligny*). Kolinji turėjo įtakos Karoliui IX-ajam ir jį įkalbinėjo paremti Flandrijos sukilėlius protestantus prieš Ispanijos karalių Pilypą II, sukuriant bendrą katalikų ir hugenotų kariuomenę. Admirolas tai matė kaip vienintelę alternatyvą pilietiniam karui Prancūzijoje, tačiau susidūrė su ne vienerius metus trukusiu Kotrynos ir Gizų pasipriešinimu.

Prieš pat Baltramiejaus naktį Kotryna Mediči suorganizavo savo dukters Margaritos Valua ir huge-

noto Henriko Navariečio (Burbono) vedybas, į kurias suvažiavo daug turtingų ir žymių hugenotų. Skerdynės prasidėjo rugpjūčio 24-ios naktį, admiralą Gasparą de Kolinji apie 3 val. nakties išmetus pro langą ir pradėjus kitų hugenotų, buvusių Paryžiuje, žudynes. Per šią naktį ir sekančias dienas Paryžiuje buvo nužudyta apie 10000 žmonių. Po Baltramiejaus nakties nuo rugpjūčio iki spalio panašios hugenotų žudynės vyko ir kituose Prancūzijos miestuose: Tulūzoje, Bordo, Lione, Orleane. Baltramiejaus nakties žudynių žiaurumas buvo nenusakomas. Žudynės palietė ne tik hugenotų ideologus, bet ir nuosaikius bei tik prijautusius hugenotams. Gizų parankiniai išsiskyrė iš minios užsirišę ant rankovių baltus raiščius. Pirmiausia buvo stengiamasi susidoroti su senjorais. Po jų ateidavo eilė kitiems šeimos nariams, tarnams. Kartais buvo nužudomi ir atsitiktiniai praeiviai. Kartais žudy-

Admirolas Gasparas de Kolinji
(*Gaspard de Coligny*).

davo ir šeimos nariai, draugai. Masišės psichozės apimtos vaikų gaujos užpuldavo ir nužudydavo bent kiek įtartina paryžietį. Yra minimas ir tas faktas, jog vaikai labai entuziastingai dalyvavo mėtant lavonus į upę. Po žudynių prasidėjo hugenotų valdomų parduotuvių, dirbtuvių plėšimas, deginimas. Situacija Paryžiuje tapo nevaldoma, tai ir nulėmė Baltramiejaus nakties tragedijos mastą.

Manoma, kad žuvo iki 50 000 hugenotų. Apie 200 000 hugenotų pasitraukė į kaimynines šalis.

Parengta pagal straipsnius
internetinėse svetainėse

François Dubois paveikslas,
vaizduojantis susidorojimą su
hugenotais, XIX a.

Prisiminus vasaros stovyklą „Nenugalimieji“

Kaip visi prisimename, šių metų liepos 20-oji prasidėjo kaip pilnas audrų, kliūčių ir pakilimų nuotykis mūsų visų pamėgtame ir mielame Nemunėlio Radviliškyje, stovykloje, kurios tema – „Nenugalimieji“. Jos kapitonas ir vadas – stovyklų senbuvis Justas Vaitiekūnas, jam padėjo ir jį palaikė jo surinkta stipri ir vieninga komanda.

Visą savaitę pasitelkdami Biblijos eilutes aiškinomės Dievo Žodį ir Jį perteikėme šoku, piešiniais, mini spektakliais ir giesmėmis. Atidarymo ir uždarymo pamaldas laikė stovykloje gerai pažįstamas, ne kartą jose buvęs kun. Raimondas, tik gaila, kad jis ilgai stovykloje negalėjo būti, tad dvasinio vadovo pareigas perėmė kunigas iš Vokietijos Didi (Dieter Gartman), kuris visą savaitę graudino bei glostė mūsų širdis savo paprastais, gyvenimiškais, bet įsimintiniais pamokslais.

Žinoma, netrūko ir įvairiausių renginių, kuriuose kiekvienas vaikas turėjo galimybę pasireikšti ir pasirodyti. Tik atvažiavus vaikams, pirmiausia visi susipažino būriuose ir pradėjo tartis, koks galėtų būti kiekvienos grupės pavadinimas. O sekmadienį jau buvo suteikta galimybė viską, kas sugalvota, parodyti per būrių prisistatymų šou, kurį vedė į vadovų komandą kuo puikiau išsilieję naujokai, kviesdami būrius lyg per šmaikštų ir pilną jaunų veidų sveikinimų koncertą. O stovykliada, kuriai vadovavo mūsų policininkė Jolanta, išjudino bet kurį tinginiuką pažaisti ir pasportuoti kartu su visais stovyklos dalyviais ir net vadovais.

Štai antradienį kiekvienas būrys ruošėsi Kanų kostiumų apdovanojimams, kuriems turėjo persirengti įvairiausių pasakų personažais. Renginį užbaigė vadovus sugraudinusi, o kiekvieną vaiką sužavėjusi vedėjų daina, kurią vėliau jie kartojo dar ne kartą.

Trečiadienis – tėvelių diena, ją pasitikome gan neįprastai: kadangi neturėjome galimybės surengti vadovų prieš tėvelius krepšinio varžybų, visi draugiškai stebėjome filmuotą medžiagą apie būrių prisistatymus...

Kiek vėliau – „Kazokų ir plėši-

ku“ žaidimas ir ketvirtadienį – lobio paieška, kuriai visą savaitę ruošėsi Laurynas ir Gintaras. Šie žaidimai, kaip visada, buvo pilni linksmybių, bėgiojimų ir gaudymų, bridimų per upę ir vėlyvo grįžimo namo... Tačiau, aišku, įsimintini geros nuotaikos pasisėmimu ir įspūdžių dar visai vasarai. O lobis – įrėmintas kiekvieno būrio nuotrauka – gražus prisiminimas, į kurį pažiūrėję pajusim nostalgiją, ir dar – visa galybė saldinių, kurie pralinksmino kiekvieną vaiką ir vadovą!

Paskutinė diena stovykloje prabėgo kiekvienam tikrai greit, nes buvo tiek daug darbų, užsiėmimų, kuriuos reikėjo įvykdyti: vyriausi būriai plaukė baidarėmis, vyko talentų šou, o kur dar meilės ir draugystės laišku rašymas! Po užimtos dienos visi su ašarom akyse susėdome prie laužo ir, skambant gitarai bei nuostabioms giesmėms, pasitikome naktį. Vyriausiems – tai paskutinė naktis stovykloje kaip stovyklautojams, kitiems – paskutinė drauge praleistos

savaitės naktis, o vadovams – tai ne tik paskutinė naktis pabūt su savo būriu, bet ir apmąstyt viską, kas patirta, suklysta ar išmokta.

Stovykla pralėkė žaibo greičiu, o kiekvieno vaiko ar vadovo ašaros, parodė, kad visiems buvo skaudu palikti visą savaitę kurtą artumą, draugiškumą, jausmą ir grįžti į kasdienybę.

Kaip ir kiekvienais metais, kad nebūtų taip liūdna išsiskirti, dalinome laikraštuką, kurį sumaketavo žurnalistikos būrelio vadovai, pilną vaikų pamąstymų, norų ir minčių. O šią ištrauką paskaityte, tie kas buvo, galės dar kart prisimint šauniai kartu praleistą laiką, o tie, kas nebuvo, sužinos, ką veikėme ir patyrėme per visą savaitę Nemunėlio Radviliškyje:

„Pirmos dvi dienos man labai patiko, buvo linksma. Mano grupės mergaitės ir vadovai iš pirmo karto pasirodė labai faini. Dabar jau žinau, kad jie tokie ir yra. Visi vadovai labai geri, būtent tokie, kokių

ir tikėjaisi. Mėtą irgi tas liečia. Visi užsiėmimai patiko, labai laikiu kas dar nutiks?“, – Santa, Emilijos ir Tado būrys.

„Šiomet man ši stovykla yra antra. Labai gaila, kad nėra saulės, bet ačiū Dievui, yra geros draugės, su kuriomis labai linksma ir nenuobodu. Norėčiau, kad kitais metais būtų tokios pat lovos ir Mėta. Dar norėčiau, kad leistų išsimiegot...“ – Barbora, Emilijos ir Tado būrys.

„Man labiausiai patiko vadovai Emilija ir Tadas. Taip pat spyruoklinės lovos. Nors aš čia esu pirmus metus ir praėjo dar tik dvi dienos, man jau čia labai patinka. Tikriausiai, kaip ir visiems kitiems, kurie čia yra pirmą kartą“, – Silvija, Emilijos ir Tado būrys.

„Šioje stovykloje esu pirmus metus ir tikiuosi, kad man čia labai patiks. Norėčiau susirasti daug naujų draugų, nes man čia labai patinka“,

– Kornelija, Emilijos ir Tado būrys.

„Man stovykloje labai patiko pirma naktis. Mes visos kalbėjomės ir žaidėm. Miegoti nėjome iki 1h nakties. Kitais metais vėl važiuosiu į stovyklą. Tikiuosi, kad mano vadovai bus Živilė ir Tadas. Man labiausiai patiko Emilija, nes ji yra labai graži, linksma ir draugiška. Deja, šiais metais daug lietaus ir mažai saulės...“,

– Greta, Emilijos ir Tado būrys.

„Šioj stovykloj esu pirmą kartą, tad man labai baisu. Susipažinau su mūsų būrio nariais, buvo labai smagu. Laikasėjo labai lėtai, o pirmąją naktį buvo labai sunku užmigti. Į stovyklą važiauvau labai ilgai. Vos nepavėlavau į pamaldas. Čia labai smagu. Įdomūs žaidimai, smagi rytinė mankšta. Čia dar labai skaniai duoda valgyti. Tiek daug užsiėmimų, kad nėra nuobodu. Man čia tikrai labai smagu“, – Ieva, Emilijos ir Tado būrys.

Ne vieną kartą teko išgirsti, kad pirmi metai, kai stovyklos tema – „Nenugalimieji“, taip atitiko patį stovyklos gyvenimą – mes susidūrėme su nemažai sunkumų, išbandymų, bet tuo pačiu ir pamatėme kokie galime būti stiprūs, vieningi, ir kad kiekvienas kliūtis gali būti įveikta, jei tik labai tikėsime ir stengsimės.

Tai buvo savaitė pilna tikėjimo, draugysčių, Biblijos, Bažnyčios, meilės, giesmių, šokių, kūrybos, juoko, nuostabių ir išskirtinų žmonių, audrų ir išbandymų. Savaitė, kuri kiekvienam išliks dar ilgai ilgai atminty ir kurios vėl su nekantrumu lauksime visus metus.

Iki kitos vasaros, mieli draugai!

Simona Česnakaitė

STOVYKLAUTOJO MALDA

uždarant Nemunėlio Radviliškio vaikų vasaros stovyklą

Dieve, šiandien mūsų mintys nukreiptos į Tave, ir padėkos giesmės, maldos skamba Tau, Viešpatie. Pirmiausia, Dieve, dėkojame už mums atleistas mūsų nuodėmes, už viską, ką dėl mūsų esi padaręs.

Dėkojame ir daug kartų tariame padėkos žodžius šioje maldoje Tau, Viešpatie: už šią stovyklą, už tai, kad viskas laimingai praėjo – kai Tu vedi, kitaip ir negali būti. Dėkojame už vadovus ir naujus draugus, už pažintis, už nuostabią šeimą, brolių ir sesę, už artimuosius. Dėkojame, kad turėjome gerus vadovus, dėkojame už šią gražią savaitę, „kazokus“ ir futbolą, už spyruoklines lovas, skanų maistą.

Ačiū, Dieve, kad šiandien jau šeštadienis ir galiu pasveikinti brolių, ačiū, kad palaiminai artimuosius taip, kaip prašiau, kad galėjome šią savaitę žaisti, mau-

dytis, valgyti. Ačiū už būrelius, už vakarykštę dieną, už maistą ir namus, už gerą gyvenimą.

Viešpatie, dėkoju, kad visos likome sveikos ir tik vienai įsisiurbė erkė. Dieve, palaimink sergančius ir neįgalius, prašau, kad mano mama būtų linksma ir laiminga, o man atleisk už tai, kad kartais nusidėdavau, kad blogo kažką padariau, už blogas mintis man atleisk.

Dieve, atleisk už mano ištartus keiksmažodžius ir kitus negražius žodžius ir viską, ką padariau blogo.

Dieve, dėkoju Tau už nugalėtas audras, kurios suartino mus, už gerą orą, už tai, kad surinkai mus čia ir prašau saugoti mus visus nuo pagundų ir blogybių. Dieve, prašau, kad stovykla būtų ilgesnė ir kad kitais metais viskas būtų taip pat.

Dieve, dėkoju už šią stovyklą ir visus gerus ankstesnius metus praleistus čia, už čia sutiktus žmones, už pilną nuotykių laiką ir už nuoširdumo jausmą, dėkoju, kad saugojai visą šią savaitę, ir meldžiu – saugok ateityje. Dieve, norėčiau sutikt Tave, norėčiau su visa šeima iškeliaut į Rojų. Dieve, noriu neužaugt ir likt vaiku – Tavo vaiku.

Dieve, vesk mus teisingu – Tavuoju keliu, leisk džiaugtis Tavo duotomis mintimis, leisk mokyti Tavojo mokslo, išmokyk džiaugtis Tavo duotais išbandymais, neleisk mums pamiršti, kad Tu esi meilė, šviesa, laimė, kad Tu esi gyvenimas.

O visas maldas sudedame į vieną, maldą, kurią tu pats mus išmokei:

Tėve mūsų ...

Net ir tūkstančio mylių kelionė prasideda nuo pirmo žingsnio (Laodzi*)

Rugpjūčio 24 – 25 dienomis Kau-
no evangelikų reformatų parapijos
nariai nedrąsiai išsiruošė į Klaipėdą.
Šis vizitas buvo planuotas visus me-
tus, tačiau, kaip ir kiekviena kelionė,
kėlė nerimą. Tačiau pamačius kunigą
Tomą Saką, visas nerimas išsisklai-
dė akimirksniu. Kauniečiams buvo
papasakota Klaipėdos istorija, ir,
apžiūrėję senamiestį, aplankę pilį bei
kruizinių laivų perkėlą, vietą, kurioje
stovėjo evangelikų reformatų bažny-
čia, liuteronų – laukininkų bažnyčia
bei planuojama atstatyti Šv. Jono
bažnyčia, susirinkome Klaipėdos
evangelikų liuteronų Sandoros salėje
Biblijos studijoms su klaipėdiečiais.

Biblijos studijų tema buvo „Šven-
tųjų bendravimas“. Nors tema – pa-
kankamai aiški, tačiau bediskutuojant
iškilo daug klausimų, susijusių su
krikšto supratimu, šio supratimo kaita

metų eigoje, senųjų krikščionių gyve-
nimu ir kt. Na, o mes pasinaudodami
situacija, jog Klaipėdos parapijoje yra
daug teologinį išsilavinimą turinčių
bei praktikuojančių asmenų, tokių
kaip Jane Holslag, Neilas Čijunskas
bei kunigas Tomas Sakas, siekėme
išsiaiškinti visus kylančius klausimus.

Sekmadienį kauniečiai patraukė į
koplyčią, kur vyko bendros pamaldos
su Viešpaties Vakariene. Pamaldos
pratęsė ankstesnę temą – šventųjų
bendravimą. Pamaitinę savo dvasią,
turėjome pamaitinti ir kūnus. Tad visi
drauge patraukėme į Olando kepurę,
kur abiejų parapijų tikintieji galėjo,
gėrėdamiesi jūra, pavalgyti.

Nors ir sunku buvo žengti pirmąjį
žingsnį šio vizito link, tačiau važiuo-
dami atgal jau drąsiai planavome kitų
metų kelionę į Klaipėdą, siekdami
pagilinti savo žinias, sustiprinti ti-

kėjimą bei savo gyvenimu patvir-
tinti Biblijos tiesas apie šventųjų
bendravimą.

Eglė Grucytė

* *Laodzi (ang. Laozi, lot. Laocius, kin. Lao Džė) – senovės kinų filosofas, gyvenęs 604 - 531 prieš Kristų, Taoizmo (Daoizmo) filosofijos pradininkas, rašęs ant bambuko lentelių.*

KONFIRMACIJA BIRŽUOSE

Ieškokime Dievo karalystės

Paskutinį rugpjūčio sekmadienį Biržų evangelikų reformatų bažnyčioje buvo švenčiamos iškilmingos Konfirmacijos pamaldos. Septynios merginos ir trys vaikinai patvirtino krikščioniškąjį tikėjimą ev. reformatų išpažinime ir tapo pilnateisiais bendruomenės nariais.

Nuo gėlių puokščių, skubančiųjų
į bažnyčią rankose, regis, sužydo
visa Reformatų gatvė. Į šventovę
pakiliai nusiteikę ėjo ir garbingo am-
žiaus sulaukusios senolės, ir smagiai
nusiteikę nepilnamečiai jų anūkai ar
net proanūkiai. Kiekvienas savaip
juto šio sekmadienio išskirtinumą,
tačiau visi vieningai tvirtino, jog
Konfirmacijos diena yra kupina pa-
kylėjimo, nerimo, jaudulio, džiaugsmo
ir, žinoma, atsakomybės jausmo.

Konfirmacijos dienos pamaldos
buvo pradėtos giesme „Amazing
Grace“ („Malonė Dievo“). Tikin-
čiuosius pasveikinę dvasininkai kun.
Rimas Mikalauskas ir kun. Sigita
Švambarienė pranešė, jog tądien bus
teikiami du sakramentai – Krikštas
ir Viešpaties Vakariene – konfirman-

tams pirmoji Komunija.

Laikydamas indą su krikštui skirtu
vandeniu, kun. Rimas Mikalauskas
priminė, jog „vanduo – nuplovimo
ženklas“. Po Krikšto mes esame atgim-
domi ir gauname nuodėmių atleidimą.
Kunigė Sigita pastebėjo, kad krikšto
tėvams tenka ypatinga, garbinga pa-
eiga – vesti jauną žmogų į tikėjimą.

Konfirmacijos apeigos buvo pra-
dėtos Evangelijos pagal Matą žodžiais,
raginančiais per daug nesirūpinti savo
gyvybe – ką kitą dieną reikės valgyti
ar apsirengti. Kun. R. Mikalauskas
Evangelijos eilutėmis klausė tikinčių-
jų: „Argi gyvybė ne daugiau už maistą
ir kūnas – už drabužį? Įsižiūrėkite į
padangių sparnuočius: jie nei sėja,
nei pjauna, nei į kluonus krauna, o
jūsų dangiškasis Tėvas juos maitina.

Argi jūs ne daug vertesni už juos?
(...) Pasižiūrėkite, kaip auga lauko
lelijos. Jos nesidarbuoja ir neverpia,
bet sakau jums: nė pats Saliamonas
pačioje savo didybėje nebuvo taip
pasipuošęs kaip kiekviena iš jų“ (Mt
6, 25-30). Pasak dvasininko, šis Dievo
mokymas yra vienas iš svarbiausių,
bet krikščionims sunkiausiai įvykdo-
mų dalykų. Žmogui sunku atsirinkti,
kas šiame gyvenime yra svarbu, o
kas svarbiausia. Kun. R. Mikalauskas
sakė, jog panašiai ir gydytojai gydo ne
ligą, o tik jos simptomus. Nuo tabletės
nustoja skaudėti galvą, bet priežastis
taip ir lieka nepašalinta.

Kreipdamasis į krikščioniškąjį
tikėjimą evangelikų reformatų išpa-
žinime patvirtinusių jaunos žmones,
kunigas aiškino, kaip svarbu nepasi-

duoti gyvenimo rutinai, kuri kasdien mus stengiasi užvaldyti. Dėmesį pirmiausia, pasak pamokslautojo, reikia skirti svarbiausiems dalykams: gyvybė svarbesnė už kūną, kūnas – už drabužį.

Kiekvienas tikintysis turi ieškoti Dievo karalystės, o visa kita jam „bus pridėta“. Dvasininkas pastebėjo, kad įgyvendinti mokymą realybėje yra nelengva. Bendraujant su vyresniosios kartos krikščionimis kunigui dažnai tenka išgirsti, jog net ir sulaukus devyniasdešimties metų tvirtinama neišmokus gyventi taip, kaip reikėtų.

Tiek konfirmantams, tiek visiems iškilmingų pamaldų dalyviams kun. Rimas Mikalauskas linkėjo nesusi-vilioti smulkmenomis, nepaklysti gyvenimo labirintuose, nes jau šiame gyvenime prasideda ir amžinasis gyvenimas.

Po pamaldų konfirmantai skubėjo įamžinti Konfirmacijos akimirką – tradiciškai nusifotografuoti bažnyčioje ir prie jos (bažnyčios) durų. Kai kurios senolės, žvelgdamos į tradiciškai baltu rūbu pasidabinusias konfirmantes, pasakojo iškart prisiminusios savo Konfirmaciją. Sunkiais jų jaunystės laikais ne visada būvę tokių prabangių drabužių, lengvų batukų, bet širdyse liepsnojęs gilus tikėjimas ir noras gyventi pagal Viešpaties mokymą. Moterys sakė ir džiaugsmo, ir skausmo minutėmis į rankas imdavusios pagarbiai albumuose laikomą Konfirmacijos nuotrauką. Tai esą suteikdavę stiprybės.

Ne viena tikinčioji patvirtino, jog kai kurių jų mamos ar močiutės šios ypatingos dienos rūbelį saugojusios iki mirties ir prašiusios įdėti į karstą.

Į besifotografuojančius konfirmantus žvelgė ir Birzuose teologinę praktiką atliekantis vilnietis Vaidotas Ickys su žmona Vita. Evangeliškame Biblijos institute Vilniuje teologiją studijuojantis jaunas vyras svarstė, kiek ši diena yra svarbi jaunimui, kiek ji gali pakeisti vaikinių ir merginų gyvenimą. Vaidotas prisiminė savąją Konfirmaciją ir pagarbiai minėjo ją konfirmavusius dvasininkus – gen. superintendentą kun. Tomą Šerną ir kun. Raimoną Stankevičių. Taip pat V. Ickys džiaugėsi Birzuose atlikta praktika.

Pasak būsimio teologo, jis daug išmoko iš kun. Rimo Mikalausko, turėjo galimybę pažvelgti į Bažnyčios „vidų“, suprasti, kas vyksta jos gyvenime, kaip neklysti ir kaip taisyti padarytas klaidas.

Po fotografavimosi ceremonijos sveikintojai konfirmantus apdovanojo gėlėmis. Puokštes teikiančiųjų gretose buvo įvairių krikščioniškųjų Bažnyčių atstovų. Jie tvirtino, jog nėra taip svarbu, kuriai bendruomenei priklausys jų vaikai, anūkai ar draugai, kur kas svarbiau yra, kad jie gyvenime vadovautųsi Šventojo Rašto tiesomis. Katalikė Marija Vaškienė džiaugėsi ev. reformatų bažnyčioje pakrikštyta anūke ir konfirmuotu anūku. Ji pasakojo, jog vyras taip pat buvęs reformatas. Tai visai netrukdė kiekvienam melstis savoje šventovėje. Taip jau nutiko, kad ir jos katalikų bažnyčioje krikštyti vaikai antrąsias puses susirado reformatų bendruomenėje. Pasak moters, visai nesvarbu, kur melsis jos vaikaičiai, **nes Dievas yra vienas.**

Tradicinė panevėžiečių išvyka į Papilio partizanų kapų Kapinių šventę

Rugpjūčio 24 d. aktyviausi panevėžiečiai išvyko į Kapinių šventę Papilyje. Šiai šventei kasmet vadovauja mūsų parapijietė Valerija Baltušienė (buv. Skiauterytė), nes jos mylimas brolis Povilas partizanavo ir žuvo su savo bendražygiais 1948 metais Papilyje. Kitas brolis – Bronius Skiauterė, nors gyveno ir dirbo tolokai nuo gimtinės (Eišiškėse, Šalčininkų raj.), nepamiršo savo žuvusio brolio ir jo bendražygių. Jo rūpesčiu ir didelių asmeninių investicijų dėka (žinoma, aukos buvo renkamos ir iš kitų papiliečių) buvo įamžintas partizanų atminimas Papilyje, toje vietoje, kur buvo palaidoti žuvusieji, tarp jų ir brolis Povilas.

Tai nuostabus kampelis su dviem aukštais mediniais kryžiais (brolio Broniaus dėka), paminklais, apželdinta teritorija, daugybe gėlių, visada lankomas ir tvarkomas. Mes taip pat prie žuvusių paminklų padėjome keletą gėlių puokščių.

Kapinių šventės liturgijai vadovavo vicesuperintendentas kun. Rimas Mikalauskas. Gražiai skambėjo giesmės, buvo įdomiai papasakota

apie šiuos jaunus vyrus, kurie turėjo gyventi, kurti šeimas, auginti vaikus... Deja, laisvės troškimas ir drąsa buvo stipresni, ir jų gyvybės nutrūko per anksti. Tačiau jų atminimas gyvas iki šiol, ką bylojo iš daugelio senjorų akių riedančios ašaros. Kunigas apgailestavo, kad nors dar yra gyvų liudininkų, žinančių žuvusiųjų pavardes, jos vis dar čia neįamžintos, o kai greit nebeliks jų, viskas liks užmarštyje. Tas kampelis bus gyvas tol, kol bus kas jį lanko.

Pasibaigus pamaldoms, pabendravome su susirinkusiais vietiniais papiliečiais ir vykome į Kubilių Kapinių šventę. Čia vėl lankėme savųjų kapelius, dėjome gėles, susitikome su giminėmis bei draugais, klausėme kun. Rimo Mikalausko pamokslo, minėjome mirusius ir skubėjome namo.

Esame dėkingi Baltušių šeimai už suteiktą galimybę aplankyti ne tik Papilyje, bet ir Kubiliuose besiilsinčius artimuosius.

Sigita Audickienė

Nuotraukos krt. P. R. Puodžiūno

Mes negalime daryti didelių dalykų, tik mažus

Hello,

trečia diena Afrikoje, prabudau kaip visada prieš šešias ryto, nes aplinkui mielieji gaideliai, ožkelės ir kiti gyviai neleidžia miegoti ilgiau. Palindau po šaltu dušu, iškart prasibudinau, bet pajaučiau, kad kažkas ne taip. Žinoma, prasidėjo problemos su skrandžiu: tiesiog neveikia, nors geriu tik pirktą vandenį, veidą prausiuosi ir dantis valausi tik su pirktiniu, nieko ypatingo dar nevalgiau, bet, matyt, kažkas nepatiko. Apie 8 val. ryto vykome į rytinį šlovinimą bažnyčios biure, jo metu buvome pristatytos ten dirbančiam personalui. Atpažinau giesmes, viena iš jų buvo „Man reikia vis tavęs“, ją giedojau EWE kalba (irgi įdomi patirtis), nes kol kas žinau tik tris

žodžius: YAWU (baltasis) MAWU (Dievas) ir AKWAABA (welcome). Kadangi lauke vaikščioti vidurdienį per daug karšta, grįžome namo, bet Sinja, kuri čia gyvena jau metus ir greitai išvyks, pasiūlė nueiti su ja į darželį. Aišku, mes sutikome, nes buvo labai įdomu, kaip viskas vyksta. Dar nespėjus prieiti darželio vartų, mus apsupo vaikai – daug vaikų, visi šaukė YAWU YAWU, o darželio vaikai, pamatę mus, išbėgo iš savo klasių ir sveikinosi, mojavo. Kai kurie bijojo, ypač mažasis Andis – pamatęs mus, verkdamas vos tik pakalbėdavome – matyt jam netinka mūsų odos spalva...

Dabar šiek tiek apie darželį. Iš tiesų, mūsų europietiškam suvokimui jis nėra kiek nepanašus į darželį, daugiau tvartelis: kampe kibirai, kuriuose

vaikai atlieka „savo reikalus“, keli žaislai, du mediniai arkliai be galvų ir tiek. Kaip dvi lietuviškos svetainės – toks plotas, išklotas cementu, vadinasi kiemu. Ten apie 40 vaikų „žaidžia“, jei galima tai pavadinti žaidimu – jie tiesiog trinasi aplink. Į darželį ateidami, jie atsineša savo krepšelius, o juose dienos maisto daiktai: du buteliukai gerti (dažniausiai Kola, Fanta arba sultys) ir viskas. Turi savo bliūdėlius, į kuriuos jiems išdalinamas maistas, kurį patys atsinešė. Vaikams ant cemento stovi vandens bliūdėlis, jame jie gali praustis, taškytis ir pan. Kad ir kaip būtų gaila ar norėtum tai pakeisti, deja, auklėtojos vis dar naudoja smurtą, net ir prieš pačius mažiausius: metukų su puse mergytė ne vietoj stovėjo, ir auklėtoja praeidama jai pylė per galvą... Deja, šioje

58-asis ekumeninis chorinės muzikos seminaras Austrijoje

Debesys... Žemės nematyti... Po 35-erių metų pertraukos vėl skrendu lėktuvu... Bijau? kažkas lyg spausių žemyn... Neramumas paširdžiuose, bet išeities nėra – išlipti negali. Nori nenori, turi nusiraminti. Susitaikyti. Kodėl neapsidairyti? Kodėl nepasvajoti apie tai, kas laukia išlipus... Rupertas ir Uršulė – su jais susipažinau prieš gerą mėnesį Lietuvoje, jie mus – Vilniaus liuteronų choro vadovę Astą Saldukienę ir mane – globos Austrijoje, 58-ajame tarptautiniame ir ekumeniniame chorinio giedojimo seminare Gosau.

Štai mes ir vėl ant žemės (krūtinė kunkuliuoja džiaugsmu!) – mums moja Rupertas ir Uršulė, jų namuose Vokietijoje vakarojam, balkone valgom ledus, gurkšnojam burgundišką vyną, gėrimės atsivėrusiu kalnų vaizdu, kalbamės. Asta vertėjauja – prieš dvidešimt metų ji studijavo bažnytinę muziką Berlyne ir puikiai kalba vokiškai.

Rytojaus dieną – ilga kelionė į Gosau, jaukų miestelį Austrijos kalnuose. Kartą jau esu čia buvusi. Taip, tai buvo 2006-iejį, kai seminaro darbui vado-

vavo aukščiausio profesinio meistriskumo dirigentas Udo Rainer Follert. Nekantrauju pamatyti naująjį Gosau seminaro meno vadovą – Jochen Steuerwald... Apsigyvename šalia ev. liuteronų bažnyčios ir Brigitehein pastato, kur vyks choro repeticijos.

Rytas. Iš saldaus miego pažadina bažnyčių varpai, vos praplėštas akis užburia vaizdai pro langą: baltuojantis ledynas kalnuose, į aukštybes besiveržiantys bažnyčių bokštai, žaliose pievose pasibarstę išpuoselėti namukai ir gėlės, gėlės...

Pirmoji repeticija. Energingai įžengia jaunas dirigentas – aukštas, sportiškas, tvirtas. Šiek tiek laiko skiriama susipažinimui ir prasideda darbas: kūno paruošimas – raumenų atlaisvinimo ir tempimo pratimai, vėliau – kvėpavimo, rezonatorių pažadinimo, dikcijos, vokaliniai. Vokiečiams tai tarsi malda kasdieninė, ir nė vienam didžiulio choro dainininkui (nemaža jų dalis – chorvedžiai) neateina į galvą prieštarauti, „tinginiauti“. Be to, tai būtų suprantama ir kaip nepagarba dirigento darbui.

Šių metų dviejų savaitių ekume-

ninio bažnytinio giedojimo seminaro pagrindinis kūrinys – G. Rossinio „Petite Messe Solennelle“ chorui, solistams, fortepijonui ir fisharmonijai. Tai originalus kompozitoriaus variantas. Vėliau Rossinis parašė ir orkestrinį pritarimą, idant būtų išvengta įvairių interpretacijų. Jochen Steuerwald pasirinko pirmąjį variantą.

Mums su Asta didžiulė staigmena sužinojus, kad teks dirbti su choru – vesti įsidainavimą, mokyti pasirinktą kūrinių. Nusprendėme seminaro dalyvius pamokyti lietuviškos chorinės muzikos. (Šitoje vietoje noriu labai padėkoti vilniečiams Vidūnui Ramšai ir Reginai Urbonienei, operatyviai sureagavusiems ir internetu atsiuntusiems gaidas.) Asta pasirinko B. Skirsgilo išplėtotą M. Mažvydo „Gyvenimą tas turės pašlovintą“ (K. Kavecko redakcija), o aš – „Agnus Dei“ iš savo sukurtų mišių. Repeticijų pabaigoje daugiausiai choras giedojo lietuviškai. Ta proga p. Rupertas mums padovanojo kelionę į Zalcburgą.

Dvi savaitės praskriejo greitai, o

nukelta į 10 p. ▶

su didele meile /Motina Teresė/

situacijoje aš nieko negaliu pakeisti, jiems tai normalu, mačiau, kaip už muštynes berniukui auklėtojas spyrė ir vėl gi – aš tik pašalinė.... Labai sunku tai matyti.

Bet dabar apie šiek tiek geresnius dalykus: kad jūs matytumėte, kaip tie vaikai šoka!!! KAŽKAS nuostabaus. Nusinešėme kolonėlę su muzika, kad jūs būtumėte matę: visi – auklėtojos, vaikai, net ir mes šokome!!! Jie muziką tiesiog jaučia, meilė muzikai ugdoma nuo pat mažens. Patys mažiausi anglų kalbos nemoka, su vaikais angliškai įmanoma susikalbėti kai jiems 6-7 metai. Pačiame darželyje pamokos vyksta visiems, yra trys pamokos per dieną, turi patikrinamuosius testus, nesu tikra, ar juos atlieka ir patys mažiausi, nes jiems dar tik vieneri.

Gera matyti, kaip jie džiaugiasi viskuo. Tiems, kurie skundžiasi, kad Lietuvoje vaikus blogai auklėja ar nepakankamai maitina, ar vėl kas negerai – turėtų būti gėda. Tikrai, jie neturi beveik nieko, bet šiandien juose mačiau tiek džiaugsmo!!! Dar viena keista savybė: kur pavalgiau – ten ir palikau, viskas metama kur stovima, išgėriau vandenį ir numėčiau pakelį. Taip ir vaikai daro, po to suvaromi į vieną iš klasių, ir kiemas šluojamas, aš tuomet labai čiaudėjau...

Šiandienai tiek, bet reziumė: net jei atrodo, kad tau blogai ar blogai gyveni, žinok, būna ir blogiau.

Skaistė Švambarytė
Perspausdinta iš www.skaisteafrikoje.blogspot.com

Sveikiname

*kun. RIMĄ ir RENATĄ
MIKALAUSKUS,
gimus dukrelei,
o Luką ir Emiliją –
sulaukus sesutės Julytės.*

*Te Viešpats globoja ir saugo
Jūsų šeimą!*

*Vilniaus ev. reformatų
parapijos taryba*

ir nuobodžiauti nebuvo kada: lipome į kalnus, maudėmės kalnų ežeruose, lankėme miestelius, muziejus ir, aišku, pats svarbiausias dalykas – kasdienės intensyvios ir produktyvios repetitijos. Baigiamasis akcentas – trys koncertai Bad Ischl St. Nikolajaus bažnyčioje, Bad Ausee St. Pauliaus bažnyčioje ir Gosau evangeliškojoje bažnyčioje. Turbūt beveik visuomet taip būna: geriausias koncertas – antrasis. Pirmajame – didžiulis jaudulys, antrajame – tiksliausias atlikimas, susikoncentravimas ir savitvarda, trečiajame – šiek tiek atsipalaidavimo (o gal jau ir nuovargis jaučiasi), bet daugiausia – supratimo, kad nuveiktas didžiulis darbas, bendrystės jausmo ir šiek tiek liūdesio, kad visa tai jau baigiasi. Noriu išvardinti puikių solistų ir instrumentalistų vardus. Tai – Vera Steuerwald (sopranas), Heike Herber (altas), Germot Heinrich (tenoras), Thomas Herberich (bosas), Robert Selinger (f-nas) ir Andreas Hoffmann (fisharmonija). Andreas taip pat dirbo su choru ir dirigavo pamaldų metu.

Negaliu nepaminti dar vieno mums su Asta labai brangaus dalyko – vakarinių pamaldų, pripildytų žvakelių šviesos, grigališkojo choralo, Švento Rašto žodžių, šviesių minčių. Po įtemptos dienos jos nuramindavo, atpalaiduodavo, palaimindavo nakčiai ir sustyguodavo rytdienos darbams.

Ką gi, belieka padėkoti Lietuvos evangeliškosios bažnytinės muzikos sandraugai (LEBMS) ir jos vadovei Laurai Matuzaitėi-Kairienei bei administratorėi Daivai Galinaitienei už puikią dovaną – prasingą ir įsimintiną kelionę, bei palinkėti sėkmės būsimiesiems Gosau seminarams ir jų dalyviams - lietuviams, lenkams, čekams, austrams ir vokiečiams: 2014-ais metais bus ruošama J.S.Bacho Šventiškoji kantata „Ich hatte viel Bekummernis“ ir W.A. Mozarto Messe C-dur KV220 „Spitzen – Messe“, o jubiliejiniam 60-ajam Gosau seminarui numatomos W.A. Mozarto Karūnavimo mišios.

Janina Pamarnackienė
Vilniaus ev. reformatų choro
„Giesmė“ vadovė
LEBMS narė

KOSTAS ALEKSEIČIKAS

1977 06 15 – 2013 08 30

Visi žmonės turi mirti, čia pranykti kaip žolė, visas grožis jų suirti ir pavirsti tik žeme... /Evangelikų giesmynas su maldomis, 356 giesmė/

Rugsėjo pirmomis dienomis, kai visa Lietuva pražydo gėlėmis, nešamomis į mokyklą skubančių vaikų, mes atsiveikinome su Kostu Alekseičiku... Kostuku – mūsų, Vilniaus parapijos, vaiku... Kostas augo ir subrendo mūsų akyse. Vilniaus reformatų bažnyčioje buvo pakrikštytas, konfirmuotas. Lankė tikybos mokytojos Aleksandros Balčiauskienės įtaigias, meile ir giliu tikėjimu paremtas pamokėles, kartu su kitais sekmadieninės mokyklėlės vaikais sėmėsi reformatų tikybos pagrindų, deklamavo, giedojo giesmeles parapijos šventėse...

Kostas gimė reformatės Dalios Nijolės Pronskietytės ir stačiatikio Aleksandro Alekseičiko šeimoje, kurioje jau augo vyresnėlė Viktorė. Septynerių metų Kostukas pradėjo lankyti Salomėjos Nėries vidurinę mokyklą su sustiprinta anglų kalba, kurią jau lankė sesė Viktorė. Baigęs, 1995 metais įstojo į Vilniaus universiteto filosofijos fakulteto sociologijos specialybę. Baigė 1999 metais. Nuo 2000-jų metų ketverius metus tarnavo Krašto apsaugos savanorių pajėgose (KASP) grandiniu. Dirbo su specialybe susijusiose įstaigose. Dažnai lydėdavo tėvą, žinomiausią Lietuvoje psichiatrą – psichoterapeutą, į daugelį mokslinių praktinių semina-

rų, kuriuose padėdavo ir asistavo tėvui, pats yra vedęs keletą seminarų. Dalyvių buvo mėgiamas ir mylimas. Tobulinosi Birštono Humanistinės ir egzistencinės psichologijos institute. Parašė tėvo knygai „Gyvename kartą, bet kiekvieną dieną: pokalbiai su gydytoju psichiatru - psichoterapeutu Aleksandru Alekseičiku“ palydėjimo į gyvenimą straipsnelį „Esam Broliai“, kuriame rašo: „*Taip mes ir gyvenam: jis jaunėja, o aš labai lėtai bręstu. Artėja laikas, kai mes susitiksim. Galbūt tuomet jis palydės mano straipsnį kokiam nors žurnale vyrams ar paaugliams...*“ Deja, šios svajonės nebeišsipildė... Susirgęs XX a. daugiausia žmonių nusinešusia, sunkia, nepagydoma liga, nebegalėjo toliau dirbti, tobulėti. Artimieji guodžiasi, kad mirtina liga neprikausė Kosto prie lovos, iki paskutinių dienų ir valandų Jis vaikščiojo, gyveno sunkų, bet dar vis pilnavertį gyvenimą. Mirė, grįžęs iš onkologijos klinikų po gydytojų komisijos, penktadienį, rugpjūčio 30 d., namuose.

Kostas Alekseičikas buvo pašarvotas Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje. Atsiveikinimo ir laidotuvių pamaldas laikė Lietuvos evangelikų reformatų generalinis superintendantas kun. Tomas Šernas, parapijos klebonas kun. Raimondas Stankevičius, subtiliai vargonavo Aušra Pačegonytė, dvasingai giedojo „Giesmės“ choristai, parapijiečiai. Atsiveikinti ir paskutinį kartą Jam nusilenkti buvo atėjęs gausus būrys bendraklasių, bendrakursių, kiemo draugų, tėvo bendradarbiai, bendražygiai kunigai Arūnas Peškaitis OFM ir Algirdas Malakauskis OFM.

Šeima, mamos giminaičiai ir draugės, Kosto draugai ir pažįstami, reformatų parapija palydėjome Kostą rugsėjo 2 d. į amžinojo poilsio vietą Rokantiškių kapinėse šalia senelių Onos ir Liudo Pronskiečių. Liko pusės metų sūnelis Mykoliukas.

**Vilniaus ev. reformatų
parapijos taryba**

Nemunėlio Radviliškyje šurmuliavo šeimų stovykla

Rugpjūčio 1- 4 dienomis Nemunėlio Radviliškyje vyko jau tradicine tapusi šeimų stovykla. Stovyklos tema buvo „*Aš esu vynmedžio šakelė*“.

Neveltui V. Skotas yra pasakęs, jog „*visų naudingiausia gyvenime – sava patirtis*“.

Stovyklautojai iš Nemunėlio Radviliškio, Kauno, Panevėžio, Biržų, Medeikių dalinasi savo patirtimi, t. y. vaisiais, kuriuos per metus sukauė. Džiugu, jog šeimų stovykla tampa gražia tradicija, kai parapijiečiai iš skirtingų parapijų, amžiaus bei patirties dalijasi savo įgytais įgūdžiais, išgyvenimais.

Nors stovykla vyko tik keturias dienas, tačiau stovyklautojai spėjo pastudijuoti Bibliją, padirbėti Viešpaties labui (vyresnieji tvarkė apleistus kapus bei bažnyčią), vaikai mielai užsiėmė rankdarbiais, vakarais stovyklautojai laiką leido sporto varžybose, talentų šou.

Kaip ir kiekvienais metais, stovyklautojai susipažino su šio krašto istorija – aplankė Jokūbo ir Adomo Šernų, kurie yra nusipelnę ne tik mūsų Bažnyčiai, bet yra ir žymūs Lietuvos visuomenės veikėjai, kapus. Taip pat aplankė senelių namus, kurių dalininke ir globėja yra evangelikų reformatų Bažnyčia,

nepamiršo ir katalikų bei reformatų bažnyčių, Velniapilio olos, Sandariškių ažuolo.

Šie gamtos paminklai yra apipinti mitais ir legendomis, tokiomis kaip „*XVI a. viename mūšyje lietuvių kariuomenė sumušė švedus. Taip priversti pasitraukti šie paprašė taikos. Lietuviai sutiko ir pasiūlė taiką sudaryti neprastu būdu – ne popieriuje surašyti, o pasodinti tris sandoros (taikos) ažuolus. Lietuvių kariuomenės vadas, pasodinęs tris ažuolo giles, pasakė: „Iš gilių išaugs galingi ažuolai. Kol bent vienas lapas ant jų žaliuos, nedirškite į mūsų žemę kelti kojos“. Ažuolai išaugę, iškeroję. Ilgainiui du nudžiūvę, o vienas tebežaliuoja, kraštą nuo švedų saugo. Nuo tada, kai buvo sudaryta Sandoros sutartis, vietovė bei ažuolas gavę Sandariškių vardą“.*

Stovyklą vainikavo pamaldos Nemunėlio Radviliškio bažnyčioje kartu su Nemunėlio Radviliškio parapijos nariais. Pasisėmę vieni iš kitų gyvenimiškos patirties, pasidaliję savo skausmais, išgyvenimais, stovyklautojai nelinksmi paliko šį gražų Lietuvos kampelį, tikėdamiesi dar kartą sugrįžti.

Eglė Grucytė

Sveikiname

*VAIDĄ NAVIKAUSKAITĘ ir
ARĄ MARC-CRISTOPHE
ŽIRGULIUS,
susituokusius
rugpjūčio 30 d.,*

*linkime darnaus gyvenimo,
Viešpaties palaimos.*

*Vilniaus ev. reformatų
parapijos taryba*

Sveikiname

*parapijietes
ALMĄ MIKALAJŪNAITĘ-
LAUČIENĘ
rugpjūčio 9 d.,*

*PALMIRĄ ČYGAITĘ
rugpjūčio 20 d.
atšventusias
85-erių metų Jubiliejų.*

*Linkime geros sveikatos,
puikios nuotaikos ir Dievo
palaimos!*

*Vilniaus ev. reformatų
parapijos taryba*

I N F O R M A C I J A

Rugpjūčio 4 d. Buikų kaime, skaičiuojančiame jau trečiąjį savo šimtmetį ir kuriame bendraujama lenkų, rusų, lietuvių kalbomis, vyko renginys „Buikos – gerų žmonių ir nuostabių gėlių kaimas“. Jo metu vyko knygos apie kaimą sutiktuvės, šaunus vaikų ir jaunimo koncertas, kaimo bendruomenės vakaronė. Šventėje dalyvavo ir prizais jaunuosius atlikėjus apdovanojo Vilniaus evangelikų reformatų parapijos pirmininkas – Policijos departamento prie VRM Viešosios valdybos vyriausiasis specialistas-komisaras inspektorius Alvydas Verbickas, tradicinę kiaušinieneį kepė Danas Arlauskas, o knygą apie Buikų kaimą sudėliojo Aurelija Arlauskienė ir Viktorija Liauškaitė.

Alvydas Verbickas su Inga, Karolina, Gabriele ir Kamile iš Buikų kaimo.

Rugpjūčio 13 d. Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje Priešgaisrinės apsaugos ir gelbėjimo departamento specialistas atliko planinį patikrinimą. Tai prevencinė priemonė, kad, atsitikus nelaimėi, būtume pasiruošę tokiam iššūkiui. Parapijiečių dėka jau buvo atlikti minimalūs gaisrinės saugos darbai: pagal reikalavimus pastatyti du nešiojami gesintuvai, parengtas žmonių evakuacijos planas, užklijuoti reikiami nurodomieji ženklai. Departamento specialistas neturėjo daug pastabų, o ką reikėtų patobulinti – surašys nurodymus tam tikra forma.

Rugpjūčio 17-18 d. reformatai iš visos Lietuvos ir jų draugai, lydimi istoriko dr. Deimanto Karvelio, keliavo po Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės paveldą išsaugojusias vietas Baltarusijoje: Krėvą, Minską, Mirą, Nesvyžius, Lydą, Naugarduką.

Rugpjūčio 28 d. vilniečiai reformatai senjorai buvo išvykę į šalia Kėdainių iš „Lifosos“ gamybos atliekų susiformavusius kalnus, pasigrožėjo apylinkėmis, susipažino su gamyba. Pakeliui aplankė Deltuvos reformatų bažnyčios griuvėsius, užsuko į Kėdainių reformatų ir liuteronų bažnyčias bei Jonušo Radvilos XVII a. pradžioje įkurtą reformatų Šviesiąją gimnaziją, pasivaikščiojo siauromis senamiesčio gatvelėmis.

Lietuvos reformatų Bažnyčios vadovybė:

**Gen. superintendentas
kun. Tomas Šernas**

gyv. Vilniuje, mob. 8 687 56 846

**Lietuvos ev. reformatų
Konsistorijos prezidentas
kurt. Petras Romualdas Puodžiūnas**

mob. 8 610 04399; n. 8 45 432952

Interneto svetainės adresas

www.ref.lt

Lietuvos reformatų dvasininkai:

Vicesuperintendentas

kun. Rimas Mikalauskas

gyv. Biržuose, mob. 8 686 66 383,

kun. Raimondas Stankevičius

gyv. Vilniuje, mob. 8 655 43 678

kun. Sigita Švambarienė

gyv. Biržuose, mob. 8 681 66 661

kun. Tomas Sakas

gyv. Klaipėdoje, mob. 8 656 45 016

katechetas Neilas Čijunskas,

gyv. Klaipėdoje, tel. 8 612 58 731

kun. dr. Kęstutis Daugirdas

gyv. Vokietijoje

diak. Gitana Gasiūnaitė

gyv. Prahoje

el. p. g.gitana@seznam.cz

Parapijos vadovybės telefonai:

Seniūnų tarybos pirmininkas

Alvydas Verbickas

mob. 8 698 86296,

pavadootoja Danguolė Juršienė

241 6981 n., mob. 8 612 20 402

Seniūnės:

Vida Cupareva

236 3224 d. mob. 8673 04537

Dalija Gudliauskienė

242 9118, mob. 8 685 74 951,

Donata Indriūnaitė

234 2824, mob. 8 673 84 929

Olga Tamulėnaitė

277 0314 n., mob. 8 613 60242

Laiškus redakcijai galite rašyti:

Gerosios Vilties 1A, Vilnius,

Vilniaus ev. reformatų parapijos raštinė,

el.paštas: dalija@mail.lt

Parengė Dalija Gudliauskienė,

Redagavo Raimondas Natka,

Dalia Pronskietytė

Leidėjas:

Vilniaus ev. reformatų parapija

Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taiso ir trumpina
savo nuožiūra

**Laikraštis platinamas už auką.
Leidžiamas tik iš surinktų aukų.**

LAIDA EVANGELIKAMS

„KELIAS“

Per „LRT Kultūra“ –
kiekvieną šeštadienį
9.30 val.

Laidos autorė
Ina Drašutienė,
mob. tel. +370 686 59625,
el.paštas: inadra@takas.lt

Leidinio spaudos rėmėjas

Birbinių g. 4a, LT-02121, Vilnius
tel.: +370 5 2627585
mob.tel.: +370 655 24403

Linksmoji g.5, LT-02041, Vilnius
tel.: +370 5 2639004
mob.tel.: +370 652 11944

www.klion.lt